

II. 6. Intermezzo

Inkvizitor (ruce spojené za zády, jde dopředu až na kraj pódia, do plénu, jako by podezřívá někoho z diváků): „Kde jenom vězí? Zkoumavě si je prohlíží. Zaměří se na někoho a: Přísahám, že ji přetřnu!“ Ne, to není ona, Inkvizitor přestane rentgenovat vybranou osobu, už méně podezřívavě přejede celé publikum, kousek poodstoupí.

Kamil obnovuje kontakt, odkašle si, s respektem, trochu popojde k I.: „Na někoho čekáte?“

Inkvizitor přechází v levé třetině šířky sem a tam: „Poslal jsem bábu pro dřevo. Podívá se na Slunce. Kamil bezděky otočí hlavu doleva směrem ke stařeně. Dávno tu měla být!“

Kamil vzpamatuje se, snaží se odvést pozornost, s hranou veselostí a familiérností: „Pro dřevo? Budete dělat oheň?“

Inkvizitor (zastaví se, pohlédne kamsi do zákulisí, tajemně, zamyšleně): „To až jak to dopadne. Rázné otočení ke Kamilovi. Viděl jsi ji snad?“

Kamil uhýbá pohledem, intonace prozrazuje opak: „Já? Ale kdepak.“

Stařena (zaskučí dole pod jevištěm, musí velmi hlasitě a dlouze, aby se diváci zorientovali): „Aargh!“

Inkvizitor trhne sebou, chce jít za hlasem: „Co to bylo?“

Kamil – když I. přechází kolem, rychle zareaguje: „To... jsem byl já! Aargh! Aargh!“

Inkvizitor (podezřívavě k němu přichází zastaví se, podezřívavě se na něj podívá, přistoupí těsně k němu): „Podivné zvuky vydáváš... Nevíš, jaké je století, mluvíš tu sám se sebou... Předchozí tři konstatování jako výčet, shrnutí empirických dat. A z nich je vyvozen závěr: Nejsi ty náhodou – posedlý?!“

Kamil (jako by tipoval): „Eh... Ne.“

Inkvizitor (odstupuje): „Jen aby.“ odchází na kraj scény, tváří se neústupně Tady je z hlediska Inkvizitora hluché místo. Proč teď zůstává na jevišti? Kravál utišil, Stařena nikde a vedle svatý soud. Je proto nejasné, co by měl během následujícího rozhovoru Kamila s Reálem dělat.